

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἔτος ΑΖ'

Αριθ. Φύλλου 814

Τιμὴ φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΕΝΔΟΞΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Πανηγυρίζει ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν δύο πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ ἀμέσως τὴν ἐπομένῃ τῶν δώδεκα στύλων αὐτῆς.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ, ἐξελέξεν τὴν χορείαν τῶν δώδεκα, ἔπειτα τοὺς τεσσαράκοντα, καὶ τοὺς ἔδωκε ἐντολὴν «τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ» (Λουκ. 10.19) καὶ ὅτι μὲ τὸ κήρυγμά των συνεπικουρούμενον αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀγίαν καὶ πάνσεπτον ζωὴν των, θὰ ἦσαν μέσα στὸν κόσμον «Ὡς ἄρνες ἐν μέσῳ λύκων» (Λουκ. 10.3). Μὲ τὴν δύναμιν ποὺ ὠπλίσθησαν οἱ Ἀπόστολοι Οὐρανόθεν, ἔπρεπε νὰ ἦσαν σὰν λύκοι ἐν μέσῳ προβάτων, καὶ ὁμως τοὺς ἐτόνισεν ὁ Κύριος, ὅτι θὰ εἶναι σὰν ἀθῶα ἄρνια ἐν μέσῳ λυσάντων λύκων. Ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἐμφανίζει αὐτὸ περιτράνως, ὅτι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἦσαν ἄρνες ἐν μέσῳ φοβερῶν καὶ ἀδυσωπήτων ἐχθρῶν.

Μήπως, οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους διέτρεξαν, ὅπως τοὺς περιγράφει τοῦλάχιστον ὁ Ἅγιος Παῦλος Β' Κορίθ. 11.26 «Κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις ληστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους... κινδύνοις ἐν θαλάσῃ κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις» δὲν ἦσαν αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶπε ὁ Κύριος, σὰν ἄρνες ἐν μέσῳ λύκων; Αἱ κακούχαι δὲν εἶναι σωστοὶ λύκοι ἐν τῇ ζωῇ;

Καὶ ἃς ἐνθυμηθῶμεν τοὺς ἐπὶ μέρους κινδύνους, ν' ἀπαριθμήσωμεν μερικοὺς ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ καταδείξωμεν τοῦ Λόγου τοῦ ἀληθοῦς. Ἄς σταθοῦμε σὲ μερικοὺς, διότι δυστυχῶς διακατεχόμεθα ἀπὸ θριαμβευτικὴν θριαμβολογίαν καὶ εἴμεθα ἐπιλήσμονες τῶν φοβερῶν κινδύνων ποὺ διέτρεξαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, τῶν ὁποίων σήμερον ἐγκωμιάζομεν τὴν μνήμην.

Γυμνοὶ καὶ μονοχίτονες, ἄρχισαν τὴν ἐκστρατείαν διὰ τὸν εὐαγγελισμόν τῶν ψυχῶν, καὶ τότε ποῦ ἠκούετο «ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία» μεταξὺ τῶν ἁν-

θρώπων, ὁ ἀτομισμὸς καὶ ἡ φιλαυτία, εἶχον τὸν κύριον λόγον καὶ αὐτὸ τὸ κακὸν προπύργιον τῆς ἀθείας πῆγαν νὰ καταρρίψωσιν οἱ Ἅγιοι, διότι ὁ Κύριος τοὺς ἔλεγε «Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι» (Λουκ. 3.11) καὶ ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἠθελε νὰ σοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ ἱμάτιον ἄφες αὐτοῖς καὶ τὸν χιτῶνα. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἐξῆλθον διὰ νὰ νικήσουν τὴν φιλαυτίαν, ἀτομισμὸν καὶ ἄκρατον ἐγωϊσμόν.

Οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι ξεκίνησαν καὶ «περιήγαγον» ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην, μὴ ἔχοντες χαλκὸν εἰς τὴν ζώνην των. Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ἐπιζήσουν ἐν μέσῳ λαῶν ποὺ σὰν δόγμα εἶχε τὸ χρῆμα, ἐφ' ὅσον οἱ Ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι διεκήρυσσον Δεῖ, δὴ χρημάτων ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης. Τὸ χρῆμα ἦταν αὐτὸ ποὺ διαφέντευε εἰς τὴν ζωὴν, καὶ οἱ Ἀπόστολοι χωρὶς αὐτὸ ἐκήρυσσαν ὅτι: «Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνον ζήσεται ἄνθρωπος ἀλλ' ἐν παντί ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Κυρίου Ματθ. 4.4».

Ἀρχικῶς οἱ ἀκούοντες, κατεγέλλον ἀλλὰ ἀργότερα συνεργεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπείθοντο διὰ τὴν τραπὴν ἀλήθειαν αὐτὴν πῶς τὸ «ῥῆμα Κυρίου» εἶναι ἱκανὸν νὰ χορτάσῃ τοὺς πεινῶντας καὶ τοὺς διψῶντας, γιατί πίσω ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ εἶναι τὰ ἀναμενόμενα ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα δίδει πλουσιοπαρόχως ὁ κηρυττόμενος παρ' αὐτῶν.

Ἀψήφησαν οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι τὸν θάνατον καὶ κατηκρίμνησαν τὰ εἰδῶλα τοῦ τότε εἰδωλολατρικοῦ κόσμου, διότι κατέδειξαν εἰς τὸν κόσμον πῶς ἡ ζωὴ ποὺ διατρέχουμεν εἶναι «ἀμὴς γὰρ ἔσται ἡ πρὸς ὀλίγον φαινόμενη ἔπειτα δὲ καὶ ἀφανιζόμενη» (Ἰακ. 4.14) καὶ ὅτι ἡ μόνη ἐπιδίωξις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πῶς αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα πρέπει νὰ τὸ ἀξιολογήσωμεν, διότι «οὐκ ἔχομεν ἐνταῦθα μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον. Στροφή λοιπὸν 180 μοιρῶν γι' αὐτοὺς ποὺ πίστευαν εἰς τὸν κηρυττόμενον Ἑστα-

υρμένον, ὅτι μᾶς ἀναμένει εἰς τὸν Οὐρανόν, αὐτὸς ποὺ κατέβη ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς διὰ νὰ μᾶς ἀνυψώσῃ καὶ μᾶς καταστήσῃ «συγκάθεδρους καὶ συμπαραστάτας» τοῦ Κυρίου. Αὕτῃ ἡ στροφή ἡ ὠλοκληρωμένη ἦταν τοιαύτης φύσεως, καὶ δυναμικῆς παρρησιᾶς, ποὺ ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζωνται οἱ Πρωτοὶ Μάρτυρες καὶ Ὁμολογηταὶ ἐν τῇ Χριστιανικῇ Κοινωνίᾳ!

Καὶ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων δυναμικὸν καὶ ἱκανὸν νὰ καταρρίψῃ ὀχυρά, πλαισιούμενον ἀπὸ θαυμαστά, ὑπερφυστὰ καὶ πρωτάκουστα γεγονότα ὅπως αἱ ἀναστάσεις νεκρῶν, ὅπως καὶ ἡ σκιὰ των νὰ προκαλῇ ἰάσεις (Πραξ. Ε. 15) «ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν», ἐπετέλεσεν τὸ θαυμαστὸν ἔργον ἐν τῇ ἀρχαιότητι, τὴν κατακρήμνισιν τῶν εἰδώλων καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν Ἰησοῦν τὸν Ἑσταυρωμένον, τὴν Παναγίαν Μητέρα Του καὶ τὴν ὀριστικὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, σκοπὸς δὲ τοῦ ἀνθρώπου πλέον ἢ Ἑπουράνιος Βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ.

Καὶ τὸ κεφαλαιωδέστερον, ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔλεγον οἱ Ἀπόστολοι «οἱ πένητες καὶ μωροὶ διὰ Χριστόν» ἐπεκυροῦντο μὲ τὴν ἄρνησιν τῆς παρούσης ζωῆς των καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ μαρτύριον καὶ τὸν θάνατον διὰ Αὐτὸν ποὺ ἐπίστευον, καὶ ὁ ὁποῖος πολλάκις παρίστατο ἐν τῷ μαρτυρίῳ των ὅπως καὶ σήμερον διὰ νὰ ἐνδυναμώσῃ καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀδύνατους ἐν τῇ τρέχουσῃ ζωῇ.

Νὰ, ἔργον τέλειον, πλήρες καὶ θαυμαστὸν ποὺ ἔκανε ἐνα θεῖον Παῦλον νὰ λέγῃ «Ἐμοί γὰρ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλιπ. Α. 21).

Εἴθε, καὶ ἡμᾶς νὰ ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ φθάσωμεν εἰς τοὺς πρόποδας αὐτῶν τῶν θείων Γιγάντων.

ΓΕΝΟΙΤΟ

+ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ

Καλλινίκος

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΛΑΟΣ

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας πολὺς ὁ Θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸν Θεοῖδρυτον θεσμόν ποῦ ὀνομάζεται Ἑκκλησία καὶ ὁ λόγος διότι ὠρισμένοι καιροσκόποι νόμισαν ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἀλώσουν τὴν Ἑκκλησίαν. Ἡ Ἑκκλησία ὅμως εἶναι θεμελιωμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου ποῦ ὀνομάζεται Χριστός, καὶ ποτισμένη μὲ τὸ ἀθάνατο καὶ ζωήρητον αἷμα του, καὶ τὰ, σὰν φρύγανα χρησιμοποιούμενα, ὅπλα τῶν συντρίβονται ἐπὶ τοῦ λίθου, ὅπως λέγει ἡ γραφή καὶ «ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται ἐφ' ὃν δ' ἂν πῆσῃ λικμήσῃ αὐτόν». Οἱ ἀσεβεῖς αὐτοὶ ποῦ θέλησαν νὰ βάλλουν ἀδίκους χείρας ἐπὶ τῆς Ἑκκλησίας ἔχουν συνεργοὺς καὶ ὅλους ἐκείνους τοὺς κληρικοὺς ποῦ κατὰ καιροὺς ἐβλαψαν τὴν Ἑκκλησίαν καὶ τὴν βλάπτουν.

Γεννᾶται ὁμῶς τὸ ἐρώτημα, ὑπάρχουν κληρικοὶ ποῦ ἐβλαψαν τὴν Ἑκκλησίαν, καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν βλάπτουν. Ἀπαντῶμεν, Naί, καὶ δὲν εἶναι ὀλίγοι μὴ ἐξαιρουμένων Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν καὶ λοιπῶν ἄλλων κληρικῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων. Δὲν ψέγομεν τὴν ιδιωτικὴν τῶν ζωὴν διότι αὐτὴν θὰ τὴν κρίνῃ ὁ Θεός, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο καταδικάζομεν εἶναι ἡ ἀθέτησις τοῦ ὁρκου τὸν ὁποῖον τοῦτοι ἔδωκαν ἐνώπιον τοῦ φρικτοῦ βήματος κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας τῶν ὅτι θὰ διαφυλάξωσιν τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ (βλέπε Μέγα Εὐχολόγιον εἰς τὴν τάξιν ἐπὶ χειροτονία Ἐπισκόπου). Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐρωτηθῶμεν ἂν ὑπάρχουν Ἀρχιερεῖς ποῦ ἀθέτησαν τοὺς ὁρκούς τῶν δὲν θὰ ἀπαντήσωμεν ἀφελῶς ἀλλὰ ἀποδεικτικῶς, ὄχι ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν τῆς Ἑκκλησίας ἱστορίαν ἀλλὰ ἀπὸ τὴν σύγχρονον καὶ μάλιστα τοῦ αἰῶνος μας.

Ἰσως πολλοὶ μας κατηγορήσουν ὅτι εἴμεθα τυμβωρύχοι, ἀπαντῶμεν ὅμως ὅτι ἡ Ἑκκλησία δὲν δεσμεύεται νὰ στηλιτεύῃ, νὰ καυτηριάξῃ καὶ νὰ καταδικάσῃ πράξεις Ἀρχιερέων τῆς, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν. Πολλοὺς αἰρετικούς μάλιστα ἡ Ἑκκλησία τοὺς κατεδίκασε καὶ τοὺς ἀναθεμάτισε μετὰ θάνατον.

Μερικὰ ὀνόματα Πατριαρχῶν καὶ λοιπῶν Ἀρχιερέων ἔχουν γραφῇ εἰς τὴν μαύρην βίβλον τῆς Ἑκκλησίας διότι αὐτοὶ ἤνοιξαν τὴν κερκόπορταν διὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ Καῖσαρ ἐντὸς τῆς Ἑκκλησίας ἀφ' ἐνὸς

καὶ ἀφ' ἐτέρου νὰ ἀλωθῇ αὕτη ὑπὸ τῶν διαφόρων αἰρετικῶν, μὲ τοὺς ὁποίους ἐρωτοτροποῦν, ἀπεμπολοῦντες τὸν ἀδάμαντα ποῦ ὀνομάζεται Ὁρθοδοξία. Ἄλλοι ἀπὸ φιλοδοξία καὶ ἄλλοι διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Μίτρας ἢ κάποιου θρόνου μεταξὺ δὲ τούτων προέχουν οἱ Μεταξάκης Μελέτιος, Σπύρου Ἀθηναγόρας, Παπαδόπουλος Χρυσόστομος, Μαμέλης Δωρόθεος, Χατζῆς Μελίτων, Κοτσώνης Ἱερώνυμος, Τίκας Σεραφεῖμ, Βλάχος Σπυρίδων, Κοκκινάκης Ἀθηναγόρας καὶ ὁρμαθὸς ἄλλων ὀνομάτων προδοτῶν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, γιὰ ἓνα πιάτο φακῆς.

Σήμερον δὲ ποῦ ἡ Ἑκκλησία κατ' αὐτοὺς τοὺς συνεχιστάς τῆς γραμμῆς ἐκείνων δηλαδὴ τὸν Τίκα Σεραφεῖμ καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν συνέδρους ἐφθασε εἰς σημεῖον ἐξευτελισμοῦ ἐνεκα τῶν «χωραφίων» ὅπως ἔγραφε καὶ ὁ Δ. Ἀντύπας τὸ 1952 θυμήθηκαν ὅτι ὑπάρχει ὁ λαός. Ποῖος λαός ὅμως, ὁ κατασκευασμένος ὑπ' αὐτῶν χωρὶς «πιστεύω» χωρὶς ἰδανικά, χωρὶς Ὁρθοδοξίαν χωρὶς ἀγωνιστικότητα. Ἰσως προβάλλουν τὰ συλλαλητήρια Ἀθηνῶν, Θεσ/νίκης καὶ Πατρῶν τὰ ὁποῖα πραγματοποιήθηκαν, δίκην πολιτικῶν συγκεντρώσεων καὶ μὲ τὴν σωματιακὴν παρουσίαν τῶν ὁπαδῶν τοῦ Καντιώτη, ὁ λαὸς ποῦ ἐπὶ δεκαετίες ὀλοκλήρες ἀγνοήθηκε ἀπὸ τοὺς δῆθεν πνευματικούς του Πατέρες; ὁ λαὸς ποῦ ἐνεπαίχθη ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ λαὸς ποῦ προδόθηκε τὸ 1924 μὲ τὴν προσχώρησιν τῶν ταγῶν του εἰς τὸ σχίσμα τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ τῶν προδοτικῶν φιλημάτων τοῦ Σπύρου κλπ. μετὰ τοῦ θηρίου τῆς Ρώμης; ὁ λαὸς ποῦ προδίδεται συνεχῶς ἀπὸ τίς ἐρωτοτροπίες τῶν φαναριωτῶν καὶ τῶν ἄλλων αἰρετοοικουμενιστῶν γιὰ τὴν ὑποδούλωσιν του εἰς τὴν ἐμβάδα τοῦ Πάπα; Ποῖος λαὸς ὁ σωματοποιημένος, Καντιωτικοί, Ζωῖκοί, Σωτηρικοί κλπ. Ὁ λαὸς ποῦ κόπτεται γιὰ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα Ἐπίσκοπον ἢ ὀργάνωσιν καὶ ἀγνοεῖ ὅτι ἀνήκει ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἑκκλησίαν του; Ποῖος λαὸς αὐτὸς ποῦ σύρετε ὑπὸ τῶν ἀναξίων ποιμένων του ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, δηλαδὴ τὴν ψυχικὴν.

Εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν ὥραν ποῦ ὁ Καῖσαρ, ἡ Κρατικὴ ἐξουσία θέλησε νὰ θίξῃ τὰ κακῶς κείμενα ξύπνησε ἀπὸ τὸν λήθαργον καὶ τὴν ὑπνηλίαν ὁ θιγόμενος ἐγώισμός τῶν ἀργυρωνήτων ποιμένων του, καὶ μὲ διαφόρους τρόπους προσπαθοῦν νὰ

διεγείρουν τὸ ποίμνιον γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν Ἐκκλησίαν. Γιατί «ἄγιοι» ποιμένες δὲν ἐσπράζατε τοῦτο ὅταν καὶ πάλιν ὁ Καῖσαρ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἀλλὰ τότε συμπλεύσατε μὲ τὴν πολιτείαν διότι ὁ μὲν πολυτάραχος μασῶνος Μεταξάκης πρῶν Κιτίου πρῶν Ἀθηνῶν πρῶν Ἀμερικῆς πρῶν Κων/-λεως καὶ Ἀλεξανδρείας καταλαβὼν τὸν θρόνον τοῦ αἰμνήστου Φωτίου ὑπέσχεθη τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Παπικοῦ ἑορτολογίου ὁ δὲ πολὺς, Παπαδόπουλος ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς Ἀρχιεπισκοποποιήσεως του λησμόνησε καὶ τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰς γνωματεύσεις περὶ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ τὴν πίστιν τοῦ τὴν παρέδωκε στὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἀξιωματοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης, κρυφίου πόθου του.

Ἀλλὰ μήπως τὸ ἴδιον δὲν ἐπραξάν οἱ δῆθεν ποιμένες καὶ γιὰ ἄλλα δεινὰ ποὺ ἐπέβαλε ὁ Καῖσαρ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ποὺ τὰ συλλαλητήρια γιὰ τὴν γλῶσσαν ὅταν αὐτὴ κατηργεῖτο ὑπὸ τοῦ Ράλλη; ποὺ τὰ συλλαλητήρια γιὰ τὴν μοιχείαν ὅταν αὐτὴ ἀπεποινικοποιεῖτο, ὑπὸ τοῦ Παπανδρέου; ποὺ τὰ συλλαλητήρια ὅταν ἐνομιμοποιούντο αἱ ἐκτρώσεις; ὑπὸ τῆς Βουλῆς; Αὐτὰ φυσικὰ δὲν ἐθίγαν οὔτε τοὺς παχυλοὺς μισθοὺς τῶν ποιμένων οὔτε καὶ τὰ χωράφια τοὺς γι' αὐτὸ καὶ ἐτήρησαν φωνὴν ἰχθύος.

Καὶ σήμερα ποὺ τὸ κράτος θέλῃ νὰ ἀλώσῃ τελείως τὴν Ἐκκλησίαν βρίσκει τοὺς ποιμένας ἀλάλους καὶ δούλους τοῦ Καίσαρος διότι Naί μὲν φοβερίζουν ἀλλὰ καὶ φοβούνται βλέπεις εἶναι καὶ ὁ μισθὸς ποὺ γι' αὐτὸν καὶ μόνον πρὸδωσαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὄχι μόνον ὁ μισθὸς ἀλλὰ καὶ ἡ κρατικὴ δόξα, παρελάσεις καὶ παραστάσεις!

Συνέλθετε λοιπὸν ποιμένες μισθωτοὶ ἀπορρίψατε τὰ ἀργύρια τοῦ Καίσαρος, ἐλευθερώσατε τὰς χεῖρας σας ἀπὸ τῆς χειροπέδης τοῦ μισθοῦ, λύσατε τὴν γλῶσσαν σας ποὺ εἶναι καὶ αὐτὴ δεμένη ἀπὸ τὸν μαμωνά καὶ τὰς ὑποσχέσεις ἐνώπιον ἐνὸς Βασιλέα ἢ Προέδρου ποὺ δὲν πιστεύουν σὲ τίποτα, βγάλτε τὰ πόδια σας ἀπὸ τῆς κλάπης καὶ ἐλεύθεροι ἐπιστρέψατε εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς κακοπαθείας, τῶν στερήσεων, τοῦ χλευασμοῦ καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ μάρτυρίου καὶ ὄχι στὸ Φανάρι.

Καὶ τότε ὁ λαὸς παραδειγματικά θὰ τιμωρήσῃ τὸν Καῖσαρα θέτοντάς τον στὸ περιθώριον. Ἄν δὲν ἀνανήψετε καὶ δὲν ἐπιστρέψετε ὅθεν κοινῶς ἐξήλθετε μὴν περιμένετε ὅτι θὰ ἀκούσῃ ὁ Θεὸς τῆς προσευχῆς καὶ δεήσεως σας ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλοὺς πόσο μάλλον ἐκείνους ποὺ ἐσχι-

σαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ κρατοῦν σχισμένη στὰ δύο τὴν Ἐκκλησίαν Του;

Ὁ λαὸς σὰν ποίμνιον γνωρίζει τὴν φωνὴν τοῦ ποιμένος του καὶ τὸν ἀκολουθεῖ, ἂν ὅμως ὁ ποιμένας ἔχει πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψῃ τὸ ποίμνιον ἢ φωνὴν του κατὰ τὴν κρίσιμην ὥρα εἶναι ἀγνωστὴ στὰ πρόβατα, καὶ ἐκεῖνα δὲν τὴν ἀκούν οὔτε καὶ τὴν καταλαβαίνουν γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἐχθρὸς σκορπίζει τὰ πρόβατα καὶ διαλύει τὸ ποίμνιον.

Ἄν θέλετε λοιπὸν ἐσεῖς ποὺ θέλετε νὰ σᾶς ὀνομάζουιν ποιμένες καὶ διδασκάλους ἀφήσατε τὰ πολυτελῆ ἀνάκτορά σας ἐγκαταλείψατε τὴν τριφυλὴ ζωὴ, περπατήσατε στὸ δρόμο πλαῖ στὸ ποίμνιο καὶ ὄχι μὲ ὑπερπολυτελῆ ὀχήματα, ἀποτινάξατε τὸν ἐγωϊσμόν ποὺ σὰν «φτέρὰ παγωνιοῦ» ἐπιδεικνύετε, ταπεινωθῆτε γιὰ νὰ μὴ πορρέσετε νὰ μιλήσετε στίς καρδίαις καὶ τῆς ψυχῆς τῶν παιδιῶν ποὺ σᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΧΡΙΣΤΟΣ.

Ἄν κατορθώσατε αὐτὲς τῆς ἀρετῆς νὰ εἰστέ ὑπερβέβαιοι ὅτι ὁ λαὸς θὰ πάρῃ στὰ χεῖρα του τὸ «φραγγέλιον» καὶ θὰ ἐκδιώξῃ τὸν εἰσβολέα ὅσον δυνατὸς καὶ ἂν εἶναι.

+ Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΥΘΥΜΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς — Ἀναγνώστης

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Η ΑΓΙΑ ΘΕΟΠΡΟΜΗΤΩΡ ΑΝΝΑ, Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ

Ἡ Ἁγία Ἄννα, μήτηρ τῆς Κυρίας Θεοτόκου, δὲν ἔχει εὐαγγελικὴν τεκμηρίωσιν, παρὰ σ' ὅ,τι μᾶς παρέδωσε ἡ Εκκλησία μας, βασιζομένη εἰς τὴν ἀγίαν παράδοσιν, ἐκ τῶν τε Ἀποστόλων, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ ὑπομνηματογράφου, εἰς ὃν καὶ θὰ βασισθῶμεν διὰ νὰ γράψωμεν τινα, ἐνισχυμένα ἀπὸ τὴν θείαν χάριν τῆς.

Μία ἀπλὴ σκέψις, ἡ ὁποία κατευθύνει τὴν γραφίδα μου, εἶναι ὅτι διὰ νὰ καταξιωθῇ ἀπὸ τὸν Ἐπουράνιον Βασιλέα νὰ γίνῃ Μητέρα τῆς πανάγου Μητρός Του, ἔχει ὑψίστην ἔννοιαν διὰ τὴν Ἁγίαν προσωπικότητά της. Αὐτὴ ἐγαλούχησε, τὴν Παρθένον καὶ ἔδωκε τὰ ὑψηλὰ μαθήματα τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς, ποῦ ὡς συνέπεια ἦταν ἡ Γέννησίς της. Ἐκτός, ὡς λέγεται, τοῦ ἐξωτερικοῦ πλοῦτου ποῦ εἶχε τὸ ζεῦγος Ἰωακείμ καὶ Ἄννης ἦτο καὶ πεπροικισμένον με θείας ζηλευτὰς ἀρετὰς αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ὑπερέβαινον μίᾳς Ἰουδῆθ, Δεβόρρας, Ρούθ, Σωσάννης καὶ ἄλλων γνωστῶν ἐν τῇ Γραφῇ μαρτυρούμεναι ὅτι ἦσαν κεκομισμένοι με ὑψηλὰς ἀρετὰς.

Ἡ Ἄννα πλουσία ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς εἶχεν μίαν ἀρετὴν ὑψίστης μορφῆς τὴν προσευχὴν τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίας. Εἰκάζει σαφῶς ἡ Ἄννα ὅτι ἡ Σάρρα ἦταν ἐνενηκοντούτις ὅταν ἐγέννησεν τὸν Ἰσαάκ, ἡ Ραχήλ καὶ ἡ Λεία σύζυγοι τοῦ Ἰακώβ ἐγκυμονοῦσαν ἢ ἐστείρευον νεύσει Θεοῦ (ὅπως ἀναγράφει ἡ Γέννησις) καὶ ἄλλα πολλὰ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Ὑψίστου. Ὅτι δύναται, ὁ Παντοδύναμος νὰ βγάλῃ ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λιθάρια. (Ματθ. 3.9) «Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγείρει τέκνα τῷ Ἀβραάμ», καὶ ἀπόλυτα πεπεισμένη διὰ τὴν παντελοσύνην καὶ παντοδυναμίαν τοῦ Ὑψίστου προσήχετο ἐκτενῶς νὰ τοὺς χαρίσῃ τέκνον διὰ νὰ ἀποπλύνῃ, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὸ ὄνειδος τῆς ἀτεκνίας.

Καθαρὴ ἡ δέησις τοῦ Ἰωακείμ ἐν τῷ Ὄρει, καὶ ἡ συνεχὴς προσευχὴ τῆς Ἄννης ἐν τῷ Παραδείσῳ (ὁ κήπος της) ἔφερεν αὐτὸ τὸ δῶρον, τὸ ἀνεπανάληπτον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν Κυρίαν Θεοτόκον δι' ἧς ἐτύχομεν παντελοῦς σωτηρίας.

Δι' ἡμᾶς τοὺς λευίτας ποῦ τὴν ἐορτάζομεν τρεῖς φορές τὸν χρόνον, τῶρα τὴν 25ην Ἰουλίου, 9ην Σεπτεμβρίου καὶ 9ην Δεκεμβρίου ἔχει πολλὰ νὰ ἐξιστορίσῃ ἡ ἐορτὴ αὕτη. Τὸ Θυσιαστήριον γνωρίζει τὰς χάριτας ποῦ ἀποπνέει ἡ Ἁγία Ἄννα, ἐφ' ὅσον χάρις εἰς τὸ ὑψίστον δῶρον τῆς προσευχῆς ἐπέτυχεν τοῦ ποθουμένου!! Ὅχι μόνον τέκνον Οὐρανόστατον ἀλλὰ καὶ τέκνον ποῦ προωρίσθη νὰ γίνῃ ἡ Μητὴρ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν Ἱερὰν Σκῆτην τῆς Ἀγ. Ἀννης, φυλάσσεται τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τῆς Ἁγίας Ἀννης καὶ μαζί με τὸν Σταυρόν, ὅταν γίνεταί ἁγιασμός, ἐμβαπτίζεται τὸ τίμιον λείψανον ἐν τῷ ὕδατι τὸ ὁποῖον, ἀποτελεῖ ἁγίασμα διὰ τοὺς εὐσεβεῖς ματαλαμβάνοντες Χριστιανούς. Λυπούμαι ποῦ ἱστορικῶς δὲν γνωρίζω πολλὰ, κατὰ τίνα τρόπον ἡ Ἱερὰ Σκῆτη τῆς Ἁγίας Ἀννης ἀπέκτησεν αὐτὸν τὸν Ὁθσαυρόν. Οἱ τυχόν γνωρίζοντες τι γύρω ἀπὸ τὰ ἐνυπάρχοντα Βυζαντινὰ αὐτοκρατορικὰ χρυσόβουλα ποῦ καλύπτουν αὐτὴν τὴν δωρεάν ἄς σπεύσουν νὰ δευτερολογήσουν.

Ἄς παρακαλέσωμεν τὸ ζεῦγος Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν νὰ μᾶς ἐνισχύσουν καὶ νὰ μᾶς καταξιώσουν ἐπουρανίου βασιλείας σ' μᾶς τοὺς ἀθλίους χαμαιλέοντας καὶ ἀστάτους τῆς παρούσης ζωῆς. Γενόιτο.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκυκλοφόρησε νέον βιβλίον προσευχῶν ὑπὸ τοῦ Ὑμνογράφου Μοναχοῦ Γερασίμου τοῦ Μικραγιαννίτου με τὴν ὀνομασίαν «ΕΒΔΟΜΑΔΑΡΙΟΝ», περιέχον παρακλήσεις καὶ χαιρετισμούς τῶν ἁγίων ἐκάστης ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος. Εἶναι τὸ συμπλήρωμα τοῦ κύκλου τῶν προσευχῶν καὶ συνιστάται δι' ἱερεῖς καὶ μονάζοντας ὡς καὶ διὰ κάθε εὐσεβῆ φιλακόλουθον χριστιανόν.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ, Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ

Κάθε χρόνον ιστάθεμα μετ' ἀπείρου εὐλαβείας, ζῶντες αὐτὸ τὸ ὑπερφυῆς γεγονός τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ μητρὸς ἡμῶν πάντων τῶν ἐν Χριστῷ γεγεννημένων.

Ἀφοῦ ἐπλήρωσεν ἐνιαυτοὺς 59 ἐν τῇ ζωῇ ἡ Κοινὴ Μήτηρ μας ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους Μονὰς «πεποικιλμένη τῇ θεῇ δόξῃ» καὶ λελαμπρυσμένη, ὅπως ἔζησε καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ἐξησεν ἡ Πάναγνος, ὅπως μᾶς γνωρίζει ἡ Εὐαγγελικὴ θεῖα ἀφήγησις, τὸ πλεῖστον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἐνεπιστεύθη, ἐπάνω εἰς τὸ Σταυρόν, ὁ Υἱὸς τῆς καὶ Θεός. Παρ' ὅλον τὸ γεγονός ὅτι ἔξησεν κοντὰ εἰς αὐτόν, ἡ ἀκτινοβολία τῆς θείας τῆς μορφῆς «ἐνέπνεε» ὅλους τοὺς Ἀποστόλους, ὅπως διαβάζομεν τὰ συγκλονιστικὰ ἐγκώμια ποὺ τῆς ἀπηύθυναν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὴν θεῖαν τῆς Κοίμησιν. Μορφὴ, ἀπὸ τὰς μοναδικὰς στήν σύμπασαν κτίσιν (Ἐφ' ὅσον καλεῖται ἡ Θεὸς μετὰ τὸν Θεόν) κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Ἐπίσκοπον Εὐχαΐτων. Δὲν πρέπει ἡ λέξις ἡ Θεὸς νὰ μᾶς «προβληματίζει» ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Δημιουργίας, μᾶς ἔδωσε σὲ μᾶς τοὺς «οὐτιδανούς» αὐτὸν τὸν θεῖον καὶ ὑψηλὸν τίτλον ἐπικυρῶν τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ Μωυσέως, ἀλλὰ παράλληλα ἀποστομίζων καὶ τοὺς Φαρισαίους Ἰων. 10ον 35-36: «Εἰ ἐκείνους εἶπε Θεοὺς πρὸς οὓς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγένετο, ὃν ὁ Πατὴρ ἡγίασε καὶ ἀπέστειλε εἰς τὸν κόσμον, ὑμεῖς λέγετε, ὅτι βλασφημεῖ, ὅτι εἶπον Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰμί».

Τὴν ἀπαστράπτουσαν μὲ ὅλας τὰς χάριτας θεῖα μορφὴ τῆς «πεποικιλμένη» θεῖα δόξῃ, ὅπως τὴν χαρακτηρίζει ἡ θεῖα ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν βλέπομεν εἰς τὰς ἀγίας εἰκόνας μας νὰ φορῇ ἱμάτιον κροσσωτόν, ὅπως τὸ ἐπιπραχῆλιον εἰς τοὺς ὠμούς τοῦ Ἱεουργοῦ. Χάριτες καὶ θεῖα χαρίσματα «πεποικιλμένη» ἡ Πάναγνος δικαίως τὴν ἀποκαλεῖ ὁ Ἰωάννης ὁ Μαυρόπου, (Ἐπίσκοπος Εὐχαΐτων), ὅτι κατέχει τὰ «δευτερεῖα» τῆς Θεότητος.

Ποῦ ἄλλοῦ στρεφόμεθα, ἐμεῖς οἱ ἐν Κυρίῳ ζῶντες, παρὰ στήν παναγνον Μητέρα μας, διὰ νὰ

ἐναποθέσωμεν ἐπὶ τῶν ἀγίων ὤμων τῆς πάντα τὰ αἰτήματά μας, γνωρίζοντες καλῶς, πῶς ἡ Μήτηρ μας «δεομένη» πρὸς τὸν Υἱόν τῆς, ἐπιτυγχάνει θαυμαστά, τῷ ὄντι ἀποτελέσματα, κατὰ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην «Ἐμὴν δέξαι δέησιν Υἱὲ καὶ Λόγε καὶ ρῦσαι κολάσεως τὸν βοῶντα δοῦλον σου».

Αὐτὸ ἰδιατέρως τὸ τροπάριον ἔχει τόσον πνευματικὸν δυναμισμόν, ποὺ παρηγορεῖ ὅλους ἐμᾶς ὅλους τοὺς καθ' ἡμέραν πταίνοντας, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μας!

Καὶ ἀφοῦ ἐξετέλεσεν ὅλον τὸ ἐπὶ Γῆς ἔργον τῆς, σὰν ἄλλος Ἀπόστολος καὶ προικισμένη μὲ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν, ἡ ὁποία ἦταν ἀνωτέρα ὅλων τῶν ἐπὶ Γῆς ἀνθρώπων, ὅπως ἀλλαχοῦ κάνει μνεῖα ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης.

Κατέφθασεν ὅπως ἀναγράφει ἡ Παράδοσις τὸν Ἀ' Αἰῶνα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ προικισμένη μὲ τὴν θεῖαν ἐνόρασιν, εὐλόγησεν τὸν τόπον, ποὺ ἀρχικῶς ὀλίγαι μονάδες Μοναστῶν (Ὁρα καὶ Ἅγιον Πέτρον Ἀθωνίτην) καὶ κατόπιν τὴν 10ην ἑκατονταετηρίδα, ὅλον τὸν κόσμον τῆς Μοναδικῆς Πολιτείας μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον τὸν Ἀθωνίτην. Ἡ Κυρία Θεοτόκος εἶναι αὐτὴ πλέον ποὺ «ἐφορεύει» εἰς τὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ σ' αὐτὴν προσεύχονται οἱ ἐν Κυρίῳ κατὰ μόνas βιοῦντες. Ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἔτυχον σὲ Θεόμητορικὰς Ἑορτὰς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, αὐτοὶ μόνον μποροῦν νὰ «εξομολογηθοῦν» τί ἀκριβῶς λαμβάνει χώραν ἐκεῖ. Βοᾷ καὶ ἀντηλαλεῖ τὸ Ἅγιον Ὄρος ὅταν ἑορτάζεται, οἰαδήποτε ἑορτὴ τῆς Θεομήτορος. Βλέπεις, ἀκοῦς καὶ θαυμάζεις μὲ τίς σθένος καὶ πίστιν δοξολογοῦν τὴν Κυρίαν τους, ἡ ὁποία διηνεκῶς προσεύχεται πρὸς τὸν Υἱόν τῆς διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ποῦ τὴν ἀνυμνοῦν, καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐὰν ὁ Κύριος λέγει «ὅστις δὲν μὲ κακολογεῖ», Μαρκ. Θ. 39 «Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε μὴ κωλύετε αὐτὸν οὐδεὶς γὰρ ἐστὶν ὃς ποιήσει δύναμιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου καὶ δυνήσεται ταχὺ κακολογήσαι με· αὐτὸς δὲν εἶναι ἐναντίον μου καὶ θὰ κριθῇ μὲ τὰ μέτρα ποῦ ξέρει Ἐκεῖνος, πολλῶ μᾶλλον γι' αὐτούς, σὰν ἄνθρωποι ἐν τῷ κόσμῳ οἰκοῦντες, καίτοι μὲ παραπτώματα συγγνωστά δὲν θὰ ἔχουν σωτηρίαν ὅταν εἰς τὰ χεῖλη των εὐρίσκεται ἡ διηνεκὴς εὐχή «ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ ΣΩΣΟΝ ΗΜΑΣ»;

Μέσα στην μυριοστήν φοράν ποῦ ἐφέλλισαν τὸν ὕμνον αὐτὸν ἡ Κυρία Θεοτόκος δὲν θὰ ἀκούσῃ μὲ εὐμένες οὖς, τὰς προσευχὰς τῶν δεομένων πρὸς Αὐτήν;

Ἀλλὰ κλείνοντας ἄς δοῦμε τί λέγει ὁ Ἅγιος Ὑμνογράφος εἰς τὸ δοξαστικὸν (Ἦχος Δ' τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κοιμήσεως —μέρος αὐτοῦ—, διὰ νὰ μᾶς ἐνημερώσῃ κατ' ἀπόλυτον γνῶσιν καὶ ἔννοιαν διὰ τὴν ἀγίαν Κοίμησίν Της.

«...Καὶ τὸ ζωαρχικὸν καὶ τὸ Θεοδόχον σου Σῶμα κηδεύσαντες (οἱ Ἀπόστολοι) ἔχαιρον πανύμνητε, ὑπερθεν δὲ αἱ πανάγια καὶ πρεσβύταται τῶν

Ἀγγέλων δυνάμεις τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι κεκυφυῖαι ἀλλήλαις ἔλεγον. Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας (σὰν τὴν θείαν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου μας) καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν τὸν Οὐρανοῦ καὶ Γῆς Ποιητὴν, δοξολογίας τε ἀνημνήσωμεν τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα τὸ χωρῆσαν, τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον...»

Ἄς θελήσῃ ἐν τῇ ἀπείρῳ ἀγάπῃ τῆς ἡ πρὸς Οὐρανοὺς ἀπαίρουσα θεία νύμφη νὰ μᾶς καταγράψῃ καὶ ἡμᾶς εἰς τὸν χορὸν τῶν σωζομένων. Γένοιτο.

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

Ἀναγνώστης

Η ΕΥΚΟΣΜΙΑ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πάντοτε ἡ Φ.Ο. δημοσιεύει σχετικὸ θρησκευτικὸν ἄρθρον καὶ νομίζομεν χάριτι θείᾳ ἐφ' ὅσον ἐνεπιστεύθημεν καὶ ποιμαντορικὴν ράβδον ἄς τολμήσωμεν νὰ θίξωμεν τινά, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν χώραν ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ χώρῳ.

Ἐφ' ὅσον ἡμεῖς πιστεύομεν, καὶ κατέχομεν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀλήθειαν, καὶ γνησίαν ὁρθόδοξον παράδοσιν, ἔλκοντες τὴν Ἱερωσύνην μας ἀπὸ τὰς πηγὰς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἄς θελήσωμεν ν' ἀποτάνθωμεν εἰς τὸ ποίμνιόν μας καὶ νὰ συστήσωμεν καὶ ὑποδείξωμεν ὀρισμένα τυχόν τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἄτοπα, καὶ τὰ ὁποῖα, δὲν φαίνεται, νὰ εὐσταθοῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Πολλές φορές ἐν τῷ Ναῷ ἐγενοντο αἱ σχετικαὶ παρατηρήσεις διότι ὁ Ἐπίσκοπος πρέπει νὰ ἐλέγχῃ καὶ νὰ στηλιτεύῃ τὰ κακῶς κείμενα. Ἐπαναλαμβάνομεν ἐφ' ὅσον κατέχομεν τὸ ἀπόλυτον, ἄς σπεύσωμεν νὰ διορθώσωμεν τὰ «κακῶς κείμενα».

Πρῶτον: Αἱ Μετακινήσεις καὶ δὴ τῶν γυναικῶν πρέπει νὰ ἐλαχιστοποιηθοῦν, διότι δὲν νοεῖται προσευχή, ἐφ' ὅσον «περιφερόμεθα» ἀπὸ χώρον εἰς χώρον, ἔστω καὶ διὰ τὸ ἀνάμμα τῶν κηρίων μας, ποῦ προωρίζομεν διὰ τοὺς Ἁγίους μας. Αὐτὸ νὰ γίνῃ μόνον μὲ τὴν εἰσοδὸν μας ἐν τῷ Ναῷ καὶ κατόπιν νὰ καταλάβωμεν τὴν θέσιν ποῦ συνηθίσαμε νὰ εὐρισκώμεθα. Τυχόν ἄλλαι μετακινήσεις μας, ὁπουδήποτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρέπει νὰ μᾶς προβληματίζει. Μόνον μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας, κοσμίως καὶ σωφρόνως θὰ εὐρισκώμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Δύτερον: Προφασιζόμεθα ἐλλείπει χώρου ἡ ζέστης καὶ ἐμφανιζόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὄχι εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι ἢ ἐνδεδυμένοι. Ἄς τὸ προσέ-

ξομεν αὐτό, διότι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι χώρος πρὸς σκανδαλισμόν.

Ἄς μὴν ξεχνοῦμεν τὸ τοῦ Παύλου Α. Κορινθ. 8.13 «Δι' ὅπερ εἰ βρῶμα (φαγητόν) σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα» ἀλλὰ κεκοσμημένοι ἐν σεμνῇ περιβολῇ ὡς ἄλλαχού πάλιν ἀναφέρει ὁ ἴδιος Ἀπόστολος.

Α. Τιμ. 2.9 «Τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίως μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης, κοσμεῖν ἑαυτάς». Αὐτὸ τὸ δεύτερον εἶναι σοβαρότατον καὶ θὰ ἐπανεέλθωμεν μὲ τὰς Ἀποστολικὰς ἀπαγορεύσεις διὰ πλήρη κατατόπισιν τοῦ ἐκκλησιάσματος.

Τρίτον: Πάντοτε ἡ κεφαλὴ τῶν γυναικῶν πρέπει νὰ εἶναι κεκαλυμμένη, ἀσχέτως ἂν εἶναι «μόδα», τώρα, αἱ χῆραι νὰ εἰσέρχωνται ἐν τῷ Ναῷ ἀκάλυπται. Συμβαίνει πολλάκις, πολλάι αἱ ὁποῖαι εἶναι φιλακόλουθοι, νὰ μὴ προσέχουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτήν. Ἄς ἀφήσωμεν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς Παῦλος μᾶς θέλει νὰ φέρουν αἱ γυναῖκες «κόμην», διότι Α. Κορινθ. 11.15 «Γυνὴ δὲ ἔὰν κομᾷ, δόξα αὐτῇ ἐστὶν ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ».

Τέταρτον: Νὰ μὴ ὁμιλῶμεν οὔτε εἰς τὸν διπλανὸν ἢ διπλανήν, ἐφ' ὅσον ἄρχισεν τὸ «Εὐλογητός» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρὰ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Αὐτὸ ἐπιβάλλει τὸ «εὐκοσμον» καὶ «εὐπάρεδρον» παρὰ τῷ Κυρίῳ. Ἄς ἀφήσωμεν κάθε κουβέντα νὰ γίνεταί εἰς τὸν αὐλόγυρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τὸ «Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν», τότε, ὄντως αἱ εὐχαὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων μας θὰ μᾶς ἀκολουθοῦν ἐν τῇ ζωῇ μας. Τὸ εὐχομαι ὀλοψύχως.

+ Ο ΕΥΒΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΙΠΟΥ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Η ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΥΡΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ

Ἡ Φ.Ο. αἰσθάνεται βαθυτάτην θλίψιν διὰ αὐτὴν τὴν ἀπώλειαν τοῦ πρώην Εὐρίπου, κυροῦ Παΐσιου. Ὁ ἐκλιπὼν ἀφῆκε δυσαναπλήρωτον κενὸν ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ, παρ' ὅλον τὸ γεγονὸς ποὺ τὰ τελευταῖα ἔτη δὲν μετέσχε τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου λόγῳ καρδιακῆς ἀνεπαρκείας. Ὁ Σεβαστὸς Ἱεράρχης, δὲν ἀπέκτησε ἐχθροὺς ἐν τῇ ζωῇ του, δι' αὐτὸ ἔσπευσαν, ὅσοι τὸ ἔμαθον ἐγκαίρως, νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Μονὴν του, ἐν Βαρνάβᾳ Ἀττικῆς ἵνα ἀσπασθοῦν τὴν δεξιὰν τοῦ ἀξίου Ἱεράρχου. Ἀφήνει ἀπορφανισμένη ἀδελφότης, βαρέως φέρουσιν τὴν στέρησιν.

Αἱ πολλαὶ φωτογραφίαι ποὺ παραθέτομεν κατὰ τὴν ἐκδήμιάν του ἀποδεικνύουν, τὸ μέγεθος τῆς ἐκτιμήσεώς μας πρὸς αὐτὴν τὴν θείαν καὶ μακαριστὴν προσωπικότητα. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν τὸ 1916. Ἐτυχε καλῆς ἐγκυκλίου μορφώσεως καὶ ἑκάρῃ Μοναχὸς τὸ 1944. Ἐξυπηρέτησεν, ὡς Πρεσβύτερος, ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν καὶ ἦτο ἀκούραστος εἰς τὰς μετακινήσεις του. Ἡ φλόγα τῆς πίστεως ποὺ κατέκαιε τὴν καρδίαν του, τὴν μετέδιδε καὶ εἰς ὅλον τὸ Ἐκκλησιασμά. Ζωντανὸν παράδειγμα Χριστιανικῆς βιωτῆς καὶ πράξεως.

Τὸν ὑψηλὸν νεκρὸν ἀποχαιρέτησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος ὡς ἀκολουθῶς.

Πενθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τὴν τελευτὴν τοῦ Ἀρχιερέως τῆς.

Πενθεῖ ἡ ἀδελφότης τῆς Μονῆς ταύτης τὴν στέρησιν τοῦ πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ προστάτου τῆς.

Πενθεῖ ἡ καθ' ἡμᾶς ἡ ἱερὰ Μητρόπολις Εὐρίπου τὸν Πρῶτον Ποιμένα καὶ καθοδηγητὴν αὐτῆς.

Πένθος κοινὸν κατέλαβε πάντας ἡμᾶς, τὴν χορείαν λέγω τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ λαοῦ, οἱ ὅποιοι ἅμα τῷ ἀκούσματι ἐσπεύσαμεν εἰς τὴν ἐκδήμιάν τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου ἀγαπητοῦ δὲ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ ἡμῶν γενομένου κυροῦ Παΐσιου, εἰς ἐκπλήρωσιν τελευταίου ἀδελφικοῦ καὶ υἱοῦ καθήκοντος. Συνήχθημεν ἅμα οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην του διὰ νὰ ἀποδώσωμεν τὸν ὕψιστον φόρον τιμῆς καὶ ἀγάπης καὶ προσφωνήσωμεν τὸ τελευταῖον χαῖρε προπρόντες αὐτὸν μετὰ πόνου εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του.

Παρόντες ἐσμέν ἅπαντες οἱ πενθοῦντες τὴν στέρησιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὁ ἱερὸς κλῆρος, ἡ σπετὴ χορεία τῶν μοναχῶν, ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἰδιαίτερως ἡ βαρυπενθοῦσα ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως, οἵτινες περικυκλοῦντες τὴν σεπτὴν σωρὸν τοῦ ἐκλειπόντος, προσσπεννίζομεν μετὰ δακρύων διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν σεβαστὴν καὶ ἀξιαγάπητον μορφήν του.

Εἶναι μεγάλη καὶ ἱεροπρεπὴς ἡ στιγμή δι' ὅλους!

Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν καὶ Πατὴρ, πορεύεται τὴν μακαρίαν ὁδὸν σήμερον. Ἐγκαταλείπει τὸν παρόντα κόσμον καὶ ὁδεύει πρὸς τὸν αἰώνιον. Ἐγκαταλείπει τὴν παροικίαν καὶ μεθίσταται πρὸς τὴν μονιμότητα τῆς αἰωνίου καὶ ἀτελευτήτου ζωῆς. Μεθίσταται πρὸς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἠτοίμασε διὰ τῆς καλῆς ἐκλογῆς τρόπου ζωῆς του ἐν τῇ παρούσῃ. Ἠγάπησε τὸν Θεὸν καὶ ἐξέλεξε τὴν μακαρίαν ζωὴν τῶν μοναχῶν, διηκόνησεν ὡσαύτως τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῷ ἱερῷ κλήρῳ πιστῶς καὶ ὠδήγησε πολλὰς ψυχὰς εἰς νομάς σωτηρίους.

Πρωτίστως, ἐξέλεξε καὶ ἠσπάσθη τὸν ζῆλον τῆς πίστεως προσχωρήσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν σεπτῶν παραδόσεων καὶ συγκαταλέξας ἑαυτὸν μετὰ τῶν μαχομένων ζηλωτῶν τῆς πίστεως ἐπὶ τῶν τετιμημένων ἐπάλξεων τῆς ὀρθοδοξίας Γ.Ο.Χ. Χριστιανῶν, ὑπέμεινε τὰς ἐκ τούτου συνεπείας, διώξεις, στερήσεις καὶ ταπεινώσεις συγκακουχούμενος μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἀγάπη του εἰς τὸ μοναχικὸν ἰδεῶδες τὸ ὠδήγησεν ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς παρούσης ἀξιοθαυμάστου Μονῆς εἰς τοῦτο τὸ κατανυκτικὸν τοπίον, ὅπου ὑπάρξεις ἀγαπῶσαι τὸν Θεὸν ἀφιερώθησαν εἰς τὴν δοξολογίαν Του νυχθημερὸν προσευχόμεναι κατὰ μίμησιν τῶν οὐρανίων ἀγγέλων.

Ἀνήγειρε τὸ ἱερὸν τοῦτο σεμνέιον εἰς ἀσκήσιν ἀρετῆς χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὸ ἱερατικὸν αὐτοῦ καθήκον διὰ τὰς ἐν τῷ κόσμῳ ψυχὰς. Διό, καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ὕψιστον Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα διὰ νὰ ἐπισκοπεύῃ πλέον ὑψηλότερον καὶ εἰς μεγαλύναν ἀκτίνα τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς μάνδρας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' αἱ ποικίλαι ἀντιξοότητες, δυσκολίαι καὶ δυσμενεῖς διὰ τὴν υἰεὶαν του περιστάσεις ἔσχον ἐπιπτώσεις βαρείας ἐπ' αὐτῆς ἔνεκα τῶν ὁποίων ἀσθενήσας ἐκ καρδιακῆς νόσου, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν ποθητὴν του ἡσυχίαν διανύσας τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς του ἡσυχαστικῶς καὶ ἀθорύβως εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον χώρον μέχρι τῆς κλήσεώς του εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ἄλλ' ὦ ἀγαπητέ ἀδελφέ!

Προσωπικῶς ἐγώ, ὅστις πρὸ τινος καὶ πάλιν εἰς τοῦτον τὸν χώρον συμπαριστάμην μετὰ σοῦ εἰς τὴν ἐκδημίαν ἄλλου τινὸς εὐσεβοῦς χριστιανοῦ, πῶς δύναμαι νὰ συλλάβω τὸ φαινόμενον τῆς τόσο συντόμου ἰδίᾳ σου ἐκδημίας;

Πῶς νὰ συνειδητοποιήσω ὅτι δὲν ἂν ἤκεις πλέον εἰς ἡμᾶς, ὅταν πρὸ τεσσάρων μόλις ἡμερῶν συνωμίλουν μαζί σου εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ σὲ ἀπεχαιρέτιστα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ σὲ ἐπανεπισκεπτόμην ὑγιαίνοντα;

Ἄλλ' αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ ἀνεξερεύνητοι!

Οὕτως ὥρισεν ὁ ὀριοθετῶν τὴν ζωὴν Κύριος! Ἡ χθὲς ἡμέρα ἦτο ἡ ὀριοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ αἰώνιον ταξίδιον σου.

Πορεύου ἀδελφέ! Πορεύου τὴν ὁδὸν τῆς μακαριότητος!

Εἰσελθε εἰς τὰ σκηνώματα τοῦ Κυρίου τὰ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα. Ἀπόλαυε τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ!

Δι' ὑμᾶς δὲ ἀδελφαί τῆς Μονῆς, τέκνα τοῦ ἀγαπητοῦ Πατρός, εἰς τὴν μεγάλην θλίψιν σας εὐχόμεθα τὴν ἐξ' ὕψους παρηγορίαν.

Πιστεύσατε ὅτι ὁ Πατὴρ σας δὲν ἀπέθανεν ἀλλὰ ζεῖ! Ζεῖ ὑπερκοσμίως. Ζεῖ πλησίον ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἠγάπησε καὶ ἐδόουλευσε εἰς τὸν παρόντα κόσμον. Θὰ στερηθῇτε μὲν τῆς ποθητῆς ὁψεὸς του, θὰ τὸν βλέπετε ὅμως νοερῶς ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖνος θὰ σᾶ ἀτενίζῃ ἀοράτως καὶ ἐν τῷ μέσῳ σας θὰ παρευρίσκεται, ἐδῶ εἰς τὸν μόχθον τῶν χειρῶν του.

Παρηγορήθητε μὲ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεώς μας, ὅτι ὁ φύλαξ ἀγγελὸς του τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὸν φοβερὸν οὐράνιον θρόνον εἰς προσκύνειν τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον ἐδόουλευσε. Πιστεύσατε ὅτι ἡ ψυχὴ του χαίρει καὶ ἀγάλλεται μακαρίως εἰς τὴν μακαρίαν θέαν τῆς Τρισηλίου Θεότητος. Πιστεύσατε ὅτι καὶ πάλιν θὰ ἀνταμώσετε ὁμοῦ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Παραδείσου.

Εἰς τὰς πύλας τῆς αἰωνιότητος θὰ σᾶς ἀναμένῃ διὰ νὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν τόπον ποῦ ἠτοίμασεν εἰς οὐρανοὺς.

Περαίνων δὲ τὸν παρόντα λόγον, παρακαλῶ πάντας τοὺς παρισταμένους ποῦ ἐπιμήσατε διὰ τῆς παρουσίας σας τὴν κηδεῖαν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιερέως μας νὰ δέεσθε τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του, ἐκ καθήκοντος πνευματικοῦ. Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ δι' ἑαυτοὺς ἀγαπητὲ ἡμῖν ἀδελφε καὶ Ἀρχιερεῦ Παισίε, ὅτι δὲν θὰ γίνομεν ἐπιλήσμονες τοῦ πρὸς σὲ ἀδελφικοῦ καθήκοντός μας. Θα ἀναπολοῦμεν πάντοτε τὴν συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν σου καὶ τὴν μεταξὺ μας ἀγάπην καὶ ἐν ταπεινότητι θὰ δεώμεθα ὑπὲρ σοῦ διηνεκῶς. Καὶ ἤδη ἀπονέμοντες τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, μετὰ δακρύων προσφωνοῦμεν σε, Χαῖρε εἰς αἰῶνας.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη μακαριστέ Ἀδελφέ

Τμήμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἐν μέσῳ τοῦ ἱερατείου

Ἀναπαύεται τὸν μακάριον ὕπνον

Εἰς κοινὸν προσκύνημα

Ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

Ἡ ἐξοδος ἐκ τοῦ ναοῦ

Αἰωνία καὶ ἄφθιτος νὰ εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Μακαριστοῦ Παῖσιου, πρώην Εὐρίπου, τὸν ὁποῖον παρακαλοῦμεν νὰ μνημονεύῃ ἡμᾶς τοὺς ἐπιζῶντες εἰς τὸ Νοερὸν Θυσιαστήριον, εἰς ὃ νῦν προσεδρεύει.

Παρευρέθησαν κατὰ τὴν νεκρώσιμον, ἐκτὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ Πειραιῶς κ. Γερόντιος, ὁ Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, ὁ Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ὁ Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος, ὁ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος, ὁ Χίου κ. Στέφανος, ὁ Δημητριάδας κ. Μάξιμος καὶ πλῆθος Ἱερατείου καὶ λαοῦ. Οὐδεὶς ὀφθαλμὸς ἔμεινε ἀδάκρυτος.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ ΕΠΕΣΕ!

Πρωτοβουλία τοῦ Ἁγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνης κ. Γεροντίου ἐγένετο ἐν Πειραιεὶ τὴν Ε΄ Κυριακὴν (Ματθαίου) πανηγυρικὴ ἐορτὴ διὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν αἰθούσαν Κίμωνος Ράλλη, τοῦ Πειραιικοῦ Συνδέσμου.

Χάρης εἰς τὴν φροντίδα τοῦ κ. Νικήτα Ἀναγνωστοπούλου, νομικοῦ συμβούλου τοῦ Γενικοῦ Φιλοπώχου Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι, εὐγενῶς παρεχωρήθη ἡ αἰθουσα Κίμωνος Ράλλη διὰ τὸν πανηγυρισμόν.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος ἐπεφορτίσθη ὁ π. Χριστόδουλος ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν τῇ Ὑπαπαντῇ Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβεν ὄχι μόνον τὸν διάκοσμον τῆς αἰθούσης μὲ Βυζαντινὰ σύμβολα καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ἀλλὰ ἐπίσης καὶ μὲ σκηνικὸν ἐξόχου ἐργασίας ἐμφανίζον τὴν Ἁγίαν Σοφίαν τῆς Κων/πόλεως.

Ὅλως προθύμως ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀχαΐας κ.κ. Καλλίνικος ἀνέλαβεν νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικὸν καὶ μὲ τὴν διακρίνουσαν εἰς αὐτὸν εὐφράδειαν ἐκράτησεν τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον εἰς Ἑθνικὴν ἑξαρσιν. Ὁ λόγος τοῦ ἐκτενῆς, διήρκεσε περὶ τὴν ὥραν, καὶ ἴσως ἂν μᾶς δοθῇ τὸ κείμενον τοῦ λόγου θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς διότι μερικὰ σημεῖα αὐτοῦ χρήζουσιν εὐμενοῦς κριτικῆς καὶ συζητήσεως.

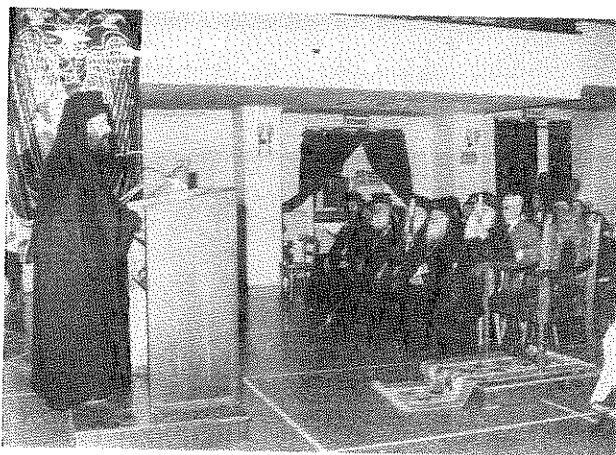
Τὸν ὁμιλητὴν καθὼς καὶ δι' ὅλον τὸ πρόγραμμα, ἐνεφάνισεν ὁ ὀρισθεὶς Κατηχητὴς τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὁποῖος, ἐν τῇ ἀπλότητί του, ἔκανε ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁμιλίας χορὸς Ἱεροσαλιτῶν ἀρτίως κατηχητισμένους καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν κορασίδων μὲ γνωστὰ τροπάρια καὶ ἀπολυτίκια ἐποίκιλον τὴν ὅλην ἐμφάνισιν τῆς ἐκδηλώσεως. Ὅλοι ἀπέσπασαν θερμὰ συγχαρητήρια καὶ ἔπαινον.

Ἐντύπωσιν προκάλεσαν ὅτι τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον ἁρρένων καὶ θηλέων ἐνεφάνισεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ θρησκευτικὸν θέαμα: ΕΛΛΩΗΠΟΛΙ Φιλότιμη προσπάθεια τῶν παιδιῶν ἐπέδωσαν καὶ τὸ ἔργον καὶ τὸν σκηνικὸν διάκοσμον κατὰ τρόπον ἄρτιον. Αἱ φωτογραφίαι αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται κατωτέρω ὁμιλοῦν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ.

Παρευρέθησαν ἐκτὸς τοῦ Ἀγίου Πειραιῶς καὶ

Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, οἱ Ἀρχιερεῖς Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανος καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, καὶ λοιπὸν Ἱερατεῖον.

Ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης θρησκευτικοῦ ἀκρο-
ατηρίου. Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας λόγῳ χώρου
ἄδυνατὶ νὰ καταγράψῃ τὰ ὀνόματα τῶν μετασχόν-
των.

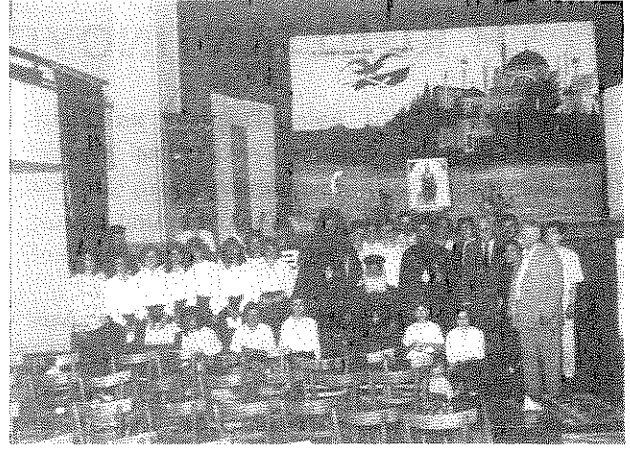
Ὁ Ἀχαῖας κ. Καλλίνικος ὁμιλῶν

Οἱ Ἀρχιερεῖς μας με τὸ Ἱερατεῖον

Ὁ Κατηχητής ἐκφωνοῦν τὰ τῆς Πανηγύρεως

Ὁ Ἅγιος Ἄχαις ἐν μέσῳ Συνεργατῶν

Οἱ Ἱεροσόλται

Τὸ Κατηχητικὸν εἰς τὸ ἔργον

Αἱ νεάνιδες ψάλλουσai

Τὸ Κατηχητικὸν ἐν ἡθοποιᾷ

Εὐγὲ καὶ εἰς τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν καὶ
εἰς τοὺς ἐκτελεστὰς αὐτῆς.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Με λαμπρότητα ετελέσθη εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἡ ἱερὰ μνήμη τῶν Ὁσίων Ἀγιαννανιτῶν ἀσκητῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως διαλαμπάντων ἐπ' ἰστορικὴν ἀρετὴν καὶ ὁσιακὴν βιωτὴν Πατέρων, καὶ ἡ ἐορτὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γεροντίου.

Πλῆθος πιστῶν παρηκολούθησε τὴν θείαν λειτουργίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἐορτάζοντος Ἀγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας, κ. Ἰουστίνου καὶ πολλῶν ἱερέων καὶ τῶν ἱεροδιακόνων.

Ὁμίλησεν ὁ δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος ἀναφερθεὶς εἰς τὴν «σεπτὴν χορείαν τῶν ἐορταζομένων Ὁσίων Πατέρων» καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸν ἐξ αὐτῶν «ἀσκητικώτερον» Ὁσίον Γερόντιον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρει ὁ Σεβασμιώτατος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας. Τοὺς ἐχαρκτήρισε «ιδεώδη πρότυπα χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ πνευματικῆς ἀσκήσεως».

Ὁ ὁμιλητὴς ἀνεφέρθη καὶ εἰς τὴν «γεραρὰν προσωπικότητα» τοῦ ἐορτάζοντος ποιμενάρχου τὸν ὁποῖον ἐχαρκτήρισε «ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητον, πολῦτιμον καὶ πολῦπειρον ἡγετικὸν στέλεχος τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πῦλινου ἀμετάπτωτον ὑγείαν καὶ τὴν μακροήμερευσιν καὶ πνευματικὴν δόξαν τοῦ Ὁσίου Γεροντίου».

Παρετέθη τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν παρετάθησαν ἅπαντες οἱ πιστοί, οἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωσαν παντοιοτρόπως τὴν χαρὰν καὶ ἱερὰν ὑπερηφάνειάν των διὰ τὸν λίαν ἀγαπητὸν καὶ σεβαστὸν ἱεράρχην. Μέχρις ἄργα τὸ ἑσπέρας κατέφθανον εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, περιχαρεῖς, ὅσοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, διὰ νὰ τῷ ὑποβάλωσι τὰς εὐχὰς των, ἀσπασθῶσι τὴν σεπτὴν δεξιάν του, καὶ λάβωσι τὴν εὐλογίαν του.

Διακατεχόμενοι καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἀγάπης, σεβασμοῦ, ἀφοσιώσεως, καὶ ἐν Κυρίῳ ἐγκαυχήσεως διὰ τὸν ἐορτάζοντα τὸ σέμνωμα τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Παρεμβολῆς, τοῦ εὐχόμεθα ἐντός

βάθους ψυχῆς τὰ ἔτη τοῦ Γεροντικὰ καὶ μεστὰ θείων Δωρεῶν καὶ Εὐλογιῶν, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Θεοτιμῆτου Συνοδείας του, τῆς Θεοσεβάστου Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας καὶ ἐν γένει τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

★ Τὴν 1ην Ἰουλίου 1987 τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ἐόρτασεν τὸ παρεκλήσιον τοῦ ἐν Πειραιῇ Ἱεροῦ Ναοῦ «Εὐαγγελίστρια» Καραβᾶ χοροστατήσαντος τοῦ κ.κ. Γεροντίου

Παρ' ὅλην τὴν ἐπικρατοῦσαν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, ὁ Ναός, τοῦ ὁποίου προήσταται ὁ π. Νικόλαος Καλοσκάμης, ἦτο πλήρης. Μὲ νεάζουσιν διάθεσιν καὶ κινητικότητα ὁ π. Νικόλαος ἐπλαισίωσεν τὸν Ἀρχιερέα κ. Γερόντιον.

Οἱ Ἱεροψάλται κ. Χρυσόστομος Γεωργιάδης καὶ Μιχαὴλ Φαμέλης πλαισιούμενοι ἀπὸ καλοὺς βοηθοὺς ἀπέδωσαν μὲ Βυζαντινὴν τέχνην, τὴν πρέπουσαν θρησκευτικὴν αἴγλην καὶ τὸ ἐκκλησιαστικόν, παρ' ὅλον ὅτι ἦτο καθημερινὴ ἦταν ἰδιαίτερως πυκνόν.

Τὴν 5ην Ἰουλίου 1987 ἐόρτασεν ἡ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου εἰς Μεγ. Πεῦκο ἐν μέσῳ εὐσεβοῦς Ἐκκλησιάσματος, λαοῦ καὶ Ἱεροῦ Κλήρου. Ἡ κοσμοσυρροὴ ἦταν ἀνευ προηγουμένου διότι κατ' αὐτὴν ἐχειροτονήθη εἰς πρεσβύτερον ὁ ἱεροδιάκονος π. Γερόντιος Λουδάρος.

Τὸ Ἱερὸν Ἱερατεῖον τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπὶ ποδός, ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ τιμήσῃ τὸν σεβαστὸν Γεροντὰ τοῦ Μητροπολίτη Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιον καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὸ μέγα μυστήριον τῆς εἰς πρεσβύτερον ἀναδείξεως τοῦ ὡς ἄνω διακόνου. Κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου ὅστις ἐπὶ ἑνδεκα ὁλοκληρούς ἐκατονταετίας κοσμεῖ τὸ στερέωμα τῆς θριαμβεύουσας καὶ στρατευομένης Ἐκκλησίας, ὁ Ἱερούργων Σεβασμιώτατος κ. Γερόντιος, ἐπλαισιώθη ἀπὸ τὸν Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιον, τὸν Ἅγιον Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκον τὸν Ἅγιον Χίου, Ψαρρῶν, καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανον καὶ τὸν Ἅγιον Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνον. Ἐλαβαν ἐπίσης μέρος καὶ συνελειτούργησεν ὁ Γέρον Ἰάκωβος Παπαδέλης, οἱ ἀρχ. Πολύκαρπος Μπεγγῆς, π. Πανά-

ρετος, ο π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, ο π. Ν. Δεσποτίδης οἱ Ἱερεῖς Γεώργιος Σμυράκης, Κων/νος Βελέντζας, Ἰωάννης Μαυρίκης καὶ Ἀναστάσιος Γρυπαῖος καὶ Ἱεροδιάκονοι Δαμασκηνὸς καὶ Βησσαρίων καὶ ἄλλο σεβαστὸν Ἱερατεῖον. Κατὰ τὴν πρόσδον τῆς ἀκολουθίας ἐπηκολούθησεν καὶ ἡ χειροτονία τοῦ π.Γ. Λουδάρου, ἐν μέσῳ Ἱεροῦ Ἐκκλησιασματος κραυγάζοντας τὸ "Ἄξιος. Τὸν χειροτονηθέντα προσεφώνησεν ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ Πατὴρ κ.κ. Γερόντιος καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὰς πνευματικὰς ὑποθήκας πῶς δεῖ αὐτὸν εἶναι ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἐν τῇ Χριστιανικῇ κοινωνίᾳ. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἅγιος Θεσσαλονίκης δι' ἐμπνευσμένης προσλαλιᾶς ἐπλεξεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ χειροτονηθέντος ὡς ἄξιον στέλεχος τοῦ Ἱερατείου τῶν Γ.Ο.Χ. Ὁ χειροτονηθεὶς ἀνταπήντησεν μὲ συγκινητικὴν ὁμιλίαν καὶ θερμὰς εὐχαριστίας, ἃς δημοσιεύομεν, ἀλλαχοῦ.

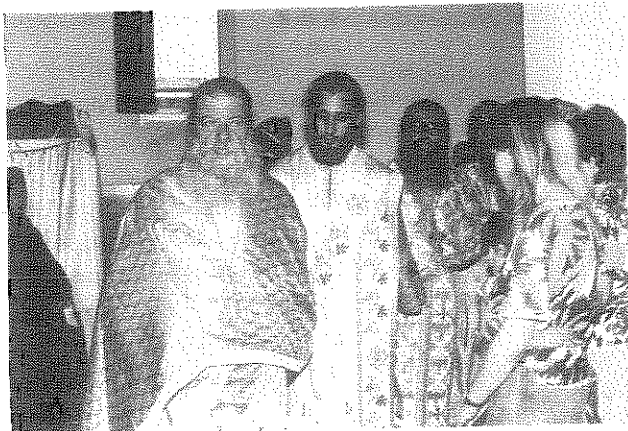
Προϊούσης τῆς θείας λειτουργίας ἐτίμησεν διὰ τῆς παρουσίας του τὸν Ἅγιον Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης

Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὠμίλησεν διὰ τὸν χειροτονηθέντα ὁ ὁποῖος, ὡς εἶπε, εἶναι πάντι ἄξιος διὰ τὸ θυσιαστήριον.

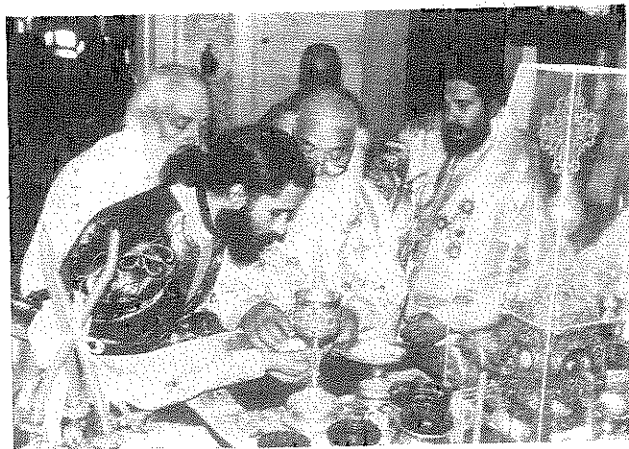
Κατὰ τὸ Κοινωνικόν, ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν θεολόγον κ. Σταῦρον Καραμῆτσον ὁ ὁποῖος ὠμίλησεν ἐμπνευσμένα τόσον διὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον Ἀθωνίτην ὅσον καὶ δι' ὅλα, ἐν συντομίᾳ, τὰ φλέγοντα ζητήματα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας παρετέθη πανυγηρική τράπεζα ἀγάπης εἰς ἣν παρεκάθησαν πάντες οἱ παρευρεθέντες Ἱερεῖς καὶ λαός, εὐχόμενοι εἰς τὸν Σεβασμιώτατον κ. Γερόντιον «μακροήμερον καὶ ὀρθοστομοῦντα» τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας καὶ νὰ εὐλογῇ τὸ ποίμνιόν του τὸ ὁποῖον ποικιλοτρόπως ἐκδηλώνει τὴν ἐκτενὴ ἀγάπην του πρὸς Αὐτόν. Εἰς τὴν τράπεζαν ἐκτὸς ὅλου τοῦ Ἱερατείου, παρεκάθησαν οἱ Ἱεροψάλται Ἰωάννης Συμεωνίδης, Ἰωάννης Περδικούρης, Μιχαὴλ Φαμέλης, Ζήσης Παπαδόπουλος κ.ἄ.

Ἐπίσης οἱ κ.κ. Αὐγουλέας, Κατσαγώνης, Γ. Βαρβαρέσος, Χ. Χαλβατζῆς καὶ πλῆθος ἄλλου ἐν-θουσιώδους ἐκκλησιασματος.

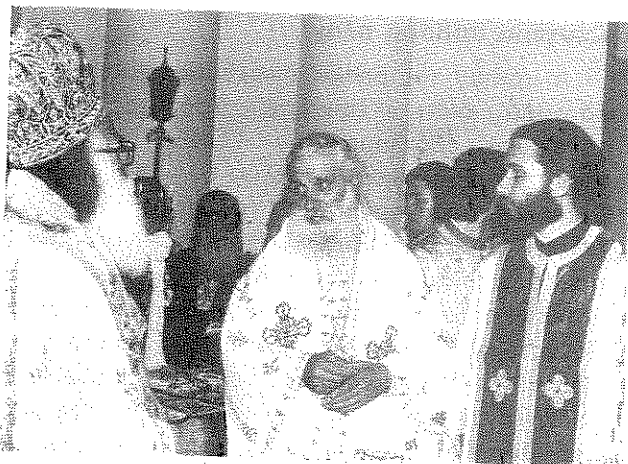
Ἡσαΐα Χόρευε...

Ὁ Ἅγιος Πειραιῶς κ. Γερόντιος δίδων τὴν Παρακαταθήκην

Ὁ Ἀγ. φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος εὐλογῶν τὸν χειροτονούμενον.

Ο Άγιος Πειραιῶς κ. Γερόντιος καὶ ὁ Ἁγ. Θαυμακοῦ μετὰ τοῦ χειροτονηθέντος π. Π.Γ. Λουδάρου

Πολυσέβαστέ μοι Γέροντα Ἁγιο Πειραιῶς κ.κ. Γερόντιε Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι Τίμιον Πρεσβυτέριον Σεπτή Διακονία Περιούσιε τοῦ Κυρίου Λαέ

«Οὐχ ἑαυτῷ τίς λαμβάνει τὴν τιμὴν ἀλλὰ καὶ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθάπερ καὶ Ἀαρών».

Πέρασαν ἴσως δύο χιλιάδες περίπου χρόνια ἀφ' οὗτο ὁ οὐρανοβάμων ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφε πρὸς τοὺς Ἑβραίους τὴν ἐπιστολὴν του εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται εἰς τὸ 5ον κεφάλαιον, 4ον ἐδάφιον, ἢ πάντοτε ἐπὶ καιρὸς διδασκαλία του περὶ Ἱερωσύνης.

Ἀφ' ἧς δὲ ἡμέρας ἡ ταπεινότης μου ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ φωνῆς τοῦ πολιοῦ καὶ Σεβαστοῦ μου γέροντος, Μητροπολίτου Ἁγίου Πειραιῶς, νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον ἵνα ὑπηρετήσω ὡς διάκονος τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, παρήλθον δύο ἔτη καὶ εἰς τὰ ὦτα μου ἀντηχοῦν αἱ εὐχαὶ τοῦ μυστηρίου, «...καὶ καταξίωσον αὐτὸν κατὰ τὸ σοὶ εὐάρεστον, οἰκονομήσαι τὸν παρὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος δεδορημένον αὐτῷ βαθμόν».

Τότε μὲν ρίγη ἱερᾶς συγκινήσεως συνετάρασαν τὸν ἐσωτερικόν μου κόσμον, σήμερον δέ, ποῦ διὰ δευτέραν φορὰν καλοῦμαι διὰ νὰ εἰσέλθω «εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὅπου παρακύβητοι οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι ἐπιθυμοῦσιν καὶ ἀκούσαι τῆς Εὐαγγελικῆς φωνῆς» δονεῖτε ὅλος μου ὁ κόσμος, αἰσθητός, καὶ νοητός, ὁρῶν τὸ μέγα τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα, ἐπιτιθέμενο εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ὤμους τῆς ἐλαχιστότητός μου.

Τὰ χεῖλη μου δέ, τολμοῦν νὰ ψελλίσουν, μὴ δυνάμενα νὰ κινηθοῦν ἀπὸ τὰ διανοήματα ποῦ συνταράσσουν νοῦν καὶ καρδίαν, μόνο τὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ ὕμνωδοῦ «Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου Εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν» ὅτι εἰς ἐμὲ τὸν χοικὸν ἄνθρωπον, διὰ τῆς πάντοτε ἁγιαζούσης Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μὲ καθιστᾷ οἰκονόμον καὶ διαχειριστὴν τῶν ἁγίων αὐτοῦ μυστηρίων, προάγων με εἰς τὸν δεῦτερον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης.

Μεταφέρων ἐνταῦθα ὀλίγον ὕδωρ ἀπὸ τὸν χρυσορρόαν τῆς Ἐκκλησίας Νεῖλον τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσό-

στομον, ἀναφωνῶ ὅπως καὶ ἐκεῖνος ὅταν ἐδέχετο τὸν τοῦ Πρεσβυτέρου βαθμόν. «Ἄρα ἀληθῆς τὰ συμβάντα περὶ ἡμᾶς; Καὶ γέγονεν ὄντως τὰ γεγενημένα καὶ οὐκ ἐξηπατήμεθα; Οὐδὲ νῦν τὰ παρόντα καὶ ὄναρ ἀλλ' ἡμέρα ὄντως ἐστὶ καὶ ἐργηγοροῦμεν ἅπαντες». Καὶ διερωτῶμαι καγὼ ὁ ἀνάξιος μήπως πράγματι εὐρίσκομαι ἐν ὁράματι; ἀλλὰ βλέπω τὴν θείαν ὁμήγυριν τοῦ τε Ἱερατείου καὶ τοῦ Ἐκκλησιασματος κλίνων τὸν αὐχένα καὶ ἀνακράζω ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου. «Ἰδοὺ ὁ δοῦλος Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου».

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ σεπτέ μοι γέροντα κατὰ τὴν παροῦσαν εὐσημιον ὥραν ποῦ ἀποτελεῖ ἰσως τὸν κρισιμώτερον σταθμὸν τῆς ζωῆς μου κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρκειαν τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου ὅπερ ἡ Σεβασμιώτης σας ἐντὸς ὀλίγου διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας θὰ τελετουργήσητε ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ δοξολογήσω τὸν ἐν Τριάδι προσκυνούμενον ἅγιον Θεὸν ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ εὐχαριστήσω πρῶτον τὴν γερασμιάν Σεβασμιωτήτά σας, τοὺς συλλειτουργοῦντας Ἁγίους Ἀρχιερεῖς, τὸ τίμιον Πρεσβύτεριον, τὴν Σεπτὴν Διακονίαν καὶ δεῦτερον τοὺς ἐμοῦς γονεῖς τοὺς κατὰ σάρκα ἀδελφοὺς καὶ λοιποὺς συγγενεῖς καὶ ἅπαν τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα ποῦ σὺμπροσεύχονται αὐτὴν τὴν ὥραν ὑπὲρ ἐμοῦ ὅμως ἐξέλθω νικητῆς ἀπὸ τὸ στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον καλοῦμαι διὰ νὰ ἀγωνισθῶ.

Λόγοι δοξολογίας λοιπόν, ὅς καταστέψουν τὸ πενιχρὸν τοῦ λόγου μου διότι τὸ ἔπαθλον τῆς νίκης κατὰ τὸν οὐρανοβάμωννα Ταραέα ἀπόστολον Παῦλον «οὐ τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ τρέχοντος ἀλλὰ τοῦ ἐλεούντος Θεοῦ».

Εὐλογῶ καὶ δοξάζω ἐκ μυχιῶν καρδίας τὸν Μέγα τῆς Ἐκκλησίας δομήτορα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἐλεούντα με καὶ εὐδοκοῦντα ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἵνα συναριθμηθῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν Λευιτῶν ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ὑποσχόμενος ὅπως ὁ ἀπόστολος θέλει τὸν οἰκονόμον τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ «φιλάναθον, σώφρονα, δίκαιον καὶ δσιον, ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου».

Διστακτικὰ φέρων τὰ βήματά μου πρὸς τῆς κρηπίδος τοῦ Ἱεροῦ φυτοῦ τοῦ θυσιαστηρίου κλίνω ταπεινῶς τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος δεόμενος καὶ αὐθις ἡ θέα χάρις κατασκηνώση ἐπ' ἐμὲ καὶ ἀναδείξῃ με ἀνεπαίσχυντον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ.

Ἐκδόσεις

Μᾶς ἐνεχειρίσθη παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Χίου, ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου ἑκδοσὶς του, τοῦ 1984 ἣτις περιέχει τὴν Ἀκολουθίαν καὶ Βίον τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παρθενίου τοῦ Χίου. Περίπου πεντηκοντασέλιδον εἶναι τυπογραφικὸν ἔργον μὲ πληρότητα καλλιτεχνικὴν καὶ ἀρτίαν ἐμφάνισιν. Εὐγε εἰς τὸ Σεβαστὸν Ἱεράρχην κ. Στέφανον.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ Πατὴρ Γερώντιος Λουδάρος

Καὶ ἄλλη φορὰ ἡ στήλη αὕτη ἡσυχολήθη με τὸν Ἱεροδιάκονον π. Γερώντιον Λουδάρον καὶ ἐπειδὴ ἔργον τῆς ἔχει νὰ ἐπισημαίνῃ ὅ,τι καλὸν καὶ ἀγαθὸν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς θέτει καὶ πάλιν ἐν ὧσιν τῶν φίλων τῆς καὶ ἐπισημαίνει ὅτι ἡ χειροτονία τοῦ π. Γεροντίου εἰς πρεσβύτερον ἔδω-
σεν χαρὰν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Σεμνός, εὐγενής καὶ καλοκάγαθος ἐδέχθη τὸ ἄξιος ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς Ἐκκλησιάσματος ἐν τῷ Μοναστήριῳ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθω-
νίου εἰς Μεγάλον Πεῦκο Μεγάρων. Γόνος πατρὸς καὶ μητρὸς εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων Γνησίων Ὁρθόδο-
ξων, ἐγαλουχήθη πλησίον τοῦ ποιμενάρχου Πει-
ραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γεροντίου καὶ ἐν ὑπακοῇ διατελῶν διήλθεν τὰ πολὺ νεανικά του χρόνια. Εὐχόμεθα νῦν εἰς τὸν πρεσβύτερον π. Γερώντιον Λουδάρον, ὑγείαν καὶ πνευματικὴν προκοπὴν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ.

Ἐπὶ θύραις.....ὁ 666

Δὲν μένει πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἀντίχριστος με-
τὸν ἕνα ἢ μετὸν ἄλλον τρόπον μᾶς δίδει στίγμα τῆς παρουσίας του. Βέβαια μόνον γι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν μάτια καὶ βλέπουν ὑπάρχει αὕτη ἡ βεβαιότης γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον, ἐκτὸς γνησίας Ὁρθοδοξίας, οὔτε βλέπουν οὔτε ἀκούουν.

Καὶ καλούμεθα ὅλοι μας ἐν τῷ μέτρῳ τῆς δυνάμεώς μας καὶ τοῦ χρόνου ποῦ εὐρίσκεται εἰς τοὺς ὤμους μας νὰ συμμετέχωμεν ἐνεργῶς παντοῦ, ἄλλως ἢ Χριστιανικότης μας, πηγαίνει ἐπὶ ματαίῳ. Ἀσχέτως θρησκευτικῆς τοποθετήσεως πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα διὰ νὰ ἀποτρέψωμεν καὶ τὸ φακέλλωμα εἰς τὸ ΕΚΑΜ καὶ τὴν ἀρνησιν ταυτοτήτων, διότι ἔτσι θὰ ἀφυπνισθῇ ἡ Κυβέρνησις ποῦ εἶναι «δεμένη χειροπόδαρα» εἰς τὸν Σιωνισμόν καὶ τὴν Μασονίαν. Οἱ Ἀρχιερεῖς ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ πρέπει νὰ κατευθύνουν τὸ ποίμνιόν των. Ἐκαστος χωρὶς ἐνδοιασμόν δι' αὐτὸ τὸ οὐσιαστικὸν θέμα πρέπει νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν πνευματικόν του, δι' ὁδηγίας.

Δευτέρα σοβαρὴ πληγὴ

Αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διερχόμεθα εἶναι τὸ ὄντι ὀδυνηραί, διότι ὁ ἐπικρατῶν ἀφόρητος καύσων ταλαιπωρεῖ ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, καὶ μερικὰ μέρη τοῦ ἐξωτερικοῦ, παραλύει δέ, κάθε προσπά-
θειαν καὶ δραστηριότητα. Ὑπὸ σκιὰν τὸ θερμό-
μετρον νὰ φθάσῃ τοὺς 44 βαθμοὺς εἶναι κάτι τὸ πρωτάκουστον. Μᾶς ἐπεσκέφθη ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐν «ράβδῳ σιδηρᾷ» πρὸς νουθεσίαν μας. Εἶναι ἀδύνατον ὁ κοινὸς Χριστιανικὸς νοῦς, νὰ μὴν ταυ-
τίσῃ αὐτὸν τὸν καύσωνα μετὸ περσινὸν νέφος τὸ ραδιενεργὸν Τσέρνομπιλ καὶ τὰ ἐπακόλουθα ποῦ εἶχε. Δύο δεινὰ σὲ τόσον λίγο χρονικὸν διάστημα εἶναι ἐκδηλὰ σημεῖα, ὅτι κάτι σωστὸν δὲν ὑπάρχει στὴν ζωὴν μας καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀλλάξωμεν πορείαν πλεύσεως ποῦ ἐκ τῶν πραγμάτων φαίνεται «ἐσφαλ-
μένη».

Ὁ καθένας μας, ὅς τὰ βάλῃ κάτω καὶ με-
γνώμονα τὸ Εὐαγγέλιον ν' ἀρχίσῃ νὰ δοκιμάζῃ ἐὰν ἡ δῆθεν αὕτη ἡ ἐκείνη ἀρετὴ εἶναι σωστὴ ἢ ὄχι. Χρεια-
ζόμεθα πολλὴ προσευχὴ διὰ ν' ἀκούσῃ ὁ Θεὸς τῆς ἀπέλπιδός ἡμετέρας καὶ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν δικαίαν τιμωρίαν ποῦ ἐπιβάλλῃ στὸ ἀνθρώπινον γένος, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας. Ἄραγε, τίς ἐξ ἡμῶν ἐπολλαπλασίασε τὴν προσευ-
χὴν του, σὲ στιγμὰς δοκιμασίας ποῦ διερχόμεθα;

ΕΥΧΑΙ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα πατέρα Χριστόφορον Ἀγ-
γελόπουλον, τὸν ἀκούραστον πρεσβύτερον καὶ τα-
κτικὸν συνεργάτην εὐχόμεθα καλὴν δύναμιν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον. Ὡς πληροφοροῦμεθα ἐργαζόμενος ἐκεῖ μετὸ θρησκευ-
τικόν του ἐπιτελεῖον ἐπιτελεῖ ἔργον θεάρεστον καὶ ζηλευτόν.

Εἴθε ὁ Κύριος πάντα νὰ κατευθύνῃ πᾶσαν προ-
σπάθειάν του.